

Nguyễn Ngọc Tư

Lùm Còi

Tôi quyết định rồi, tôi sẽ bỏ nhà đi bụi đời. Tôi đang giận ba tôi ghê lắm. Tôi không suy nghĩ nhiều lắm về chuyện này. Cứ tưởng về mặt hốt hoảng của mẹ lúc mở cửa ra thấy cái thư để lại (cái thư sai chính tả hãi hung luôn), về mặt hối hận tràn đầy của ba là tôi thấy hả hê, sướng người. Người lớn không thể đối xử với tôi như vậy được. Tôi mới mượn tạm tiền trong trúi mẹ để đi chơi điện tử thôi mà bị đánh đòn tở hai roi. Đau thấu trời. Lỗi là mượn mà không hỏi mẹ, ba tôi dần dần vậy. Nhưng mượn trước, nói sau cũng đâu có sao, ai thềm gian lận gì đâu. Bị đòn là lần này đúng là ức quá, ức quá đi thôi.

Chạng vạng, tôi xếp đồ bỏ vô túi quấy di. Mới đầu tôi tính đi xa thiệt là xa kìa, nhưng nghĩ lại tôi đi xa thì ba mẹ tôi làm sao kiếm gắp. Ba mẹ tôi dứt khoát phải suy nghĩ về thái độ quá khắt khe của mình khi thấy thằng con quý tử đang lăn lóc via hè. Tôi quyết định đến ngã tư chỗ rẽ về nhà ngoại, thể nào lúc ba mẹ cuống cuống chạy đi tìm cũng qua đây. Ngồi không nổi xe cộ chạy lại hông biết làm gì, tôi moi ra từ mấy cái túi hai chục ngàn, tôi ngồi ăn hang cho bằng hết. Mới một chút mà trời đã tối mịt, tôi sốt ruột lết ra băng đã gần góc me (chỗ này trên đường rất dễ thấy), nằm ườn ra đó, rồi suy nghĩ, không biết ba mẹ làm gì mà chừng này cũng chưa chạy qua đây nữa. Nằm hoài, chờ hoài, tôi trở bộ hết nằm rồi ngồi, hết ngồi trở lại nằm chò co. Ở đó, tôi gặp thằng Lùm.

Đó là lúc tôi mõi mòn ngủ thiếp đi một giấc. Tôi nằm mơ thấy đang ngủ trên giường nệm, mềm dầy, gối êm ơi là êm. Đang chime bao ngon lành, tự nhiên

nghe có ai đã vào mông, tôi nhồm dậy, ngo ngác dụi con mắt. Một thằng con trai đứng trước mặt, thay chổng nanh:

- Ê nhỏ, ai biểu mấy dành chỗ của tao.

Tôi cự:

- Giành hồi nào, ghế của nhà Nước.

- Hồng dám đâu.- nó trề môi- tao nói chỗ của tao là của tao. Mây d cự một hồi tao quỳnh phù mỗ.

Tôi khép lại một đầu ghế đá nhìn nó dò xét. Dung hết khả năng tả vắn của mình ra để ...coi tướng. Thằng đó lùn tịt nhưng cái mặt già chat, hai con mắt thò lộ như hai con ốc bươu vàng, sóng mũi xẹp lép gãy từng khúc, cái trán thì vò, gấn trên bộ mình ồm tong ồm teo là cái đầu chờ vờ như cá lóc gặp nước mặn. Tự nhiên tôi thấy sợ, giọng tôi xịu xuống.

- Nhưng ...tao..tao không ngồi đây thì không biết đi đâu

- Vây....- nó có vẻ suy nghĩ.- xích qua một bên cho anh Lụm mầy ngồi với.

Trời đất, tôi đã de ra sát mép ghế rồi mà nó còn biểu xích vô nữa, thiệt là quá đáng:

- Nhỏ xiu bày đặt làm anh – tôi cố gỡ thể diện.

- Chùng nào- nó sừng sộ- chùng nào mới nhỏ, mầy bao nhiêu tuổi?

- Mười bốn- tôi cố kê thêm một tuổi cho chắc ăn khỏi kêu nó bằng anh.

- Tao mười lăm.

- Sạo! Mười lăm tuổi gì mà có chút tẩn?

- Thiệt. Tại tao nuôi hoài mà hông lớn. Bị cai. Ai cũng kêu tao là Lụm

“Còi”/

Và như thể chứng minh, thằng Lụm còi đứng dậy, nó xoay một vòng, đôi chân nhỏ sũu quay quay trong cái quần bò rộng thùng thình, như thể chỉ cần nó buông tay ra là cái quần tuột dốc xuống đầu gối. Thằng Lụm thấy tôi nhìn quá trời, nó đâm mắc cỡ.

- Tao mua đồ sida đó. Quần áo ở đó cỡ lớn không hà!

Nói rồi, nó xốc cái quần bò lên, hai cái lai đằng gót đã bị nó đập rách tưa tãi như cá chột rĩa. Toi bật cười. Hồng hiểu sao cái cười đó làm tan biến đi sự lạ lẫm giữa hai đứa tôi. Thăng Lụm rờ cái cặp đầy nhóc quần áo tôi:

- Mày đi đâu mà ngồi đây?

Tôi nói đồng dặc để chứng tỏ con người mình đầy dũng cảm:

- Đi bụi đời

Nó chê liền:

- Tưởng mày mà đi bụi? Yếu như cọng bún mà nói đi bụi, mắc cười.

Tôi giận lẩn, tuy nhiên để chứng tỏ mình là người lớn, tôi nhún vai ra chiều không chấp. Tôi hỏi lại nó ra đây làm cái gì. Nó nói, nó tìm má nó. Tôi hỏi má nó ở đâu, nó lắc đầu hồng biết. Tôi hỏi tới:

- Sao kỳ vậy?

Thăng Lụm “còi” nhún vai, co mình lại tuồng như ngọn gió vừa bay qua lạnh lẫm vậy.

- Hồi đó, hồi tao còn nhỏ ơi là nhỏ, má tao bỏ tao lại đây nè.

- Là sao?- tôi chưng hửng.

- Tao cũng đâu có biết. Chả má tao gặp chuyện gì đó buồn lúm, nuôi không nổi tao nên bỏ tao lại đây. Bởi vậy tao tên Lụm đó.

- Sạo hoài.

Thăng Lụm lắc đầu ra chiều chán nản:

- Thệt đó, biết sao tao đen thui vậy hôn?- Nó chia ra cái mặt như chàm cháy

– tao bị bỏ ngoài nắng đó. Hồi đó ở ngã tư này vẫn hoe hà, tao nằm khóc cả buổi mà đâu có ai hay. Tới chừng đói quá tao mới khóc, tao khóc rồn rồn luôn, tao mạnh miệng từ hồi nhỏ mà. Rồi cái có bà dì bán bánh mì chạy lại, bồng lên, đâu có sữa, bà dì mới móc ruột bán mì cho tao trấp trấp đỡ, dè đâu tao ăn hết ổ bánh mì luôn. Bà dì thấy tao dễ nuôi, nuôi luôn, sau này, tao kêu

bả bằng ngoại. Tao lớn mà hông tốn một miếng sữa nào hết, hay chưa?
Thằng Lụm hỏi tôi bằng giọng tự hào. Tôi tròn con mắt nhìn nó. Tôi cứ tưởng nó nói chơi. người ta có thể lớn lên nhờ bánh mì à? Còn tôi, mẹ tôi nói từ hai, một tuổi cho tới bốn tuổi, tôi uống hết ba trăm mười lăm hộp sữa bột, vậy mà cò bình lên bệnh xuống ẹo ọt thảm thương. Ba tôi nói thêm, nuôi tôi cực ghê lắm. Giờ này hai người ở đâu mà sao không lại rước tôi ta? Gió đang lạnh thấy mồ đi.

- sao mày đi bụi? - thằng Lụm chột hỏi/

- Ba tao – tôi chép miệng ra vẻ oan ức. Bat a đánh tao.

- Ý, bị đòn hả?- Tự nhiên nó hào hứng. Bị đánh bằng gì?

- Bằng roi, cây roi dài thiệt dài (nhưng cây roi ba đánh tôi là cây thước thợ may của mẹ, cụt ngắn hà). Bự tổ cha vậy nè .

Tôi đưa bắp tay ồm rờm ra.

- Đánh nghe đau mà chắc đã lắm hen?

Giọng thằng Lụm vừa hò hởi vừa có vẻ ganh tị.- Mày sướng thiệt (trời , bị đánh mà sướng nổi gì). Vậy mà còn bỏ nhà đi. Đồ ngu!

Tự nhiên vậy rồi nó chửi tôi à. Tôi cãi:

- Mày đâu có má có ba đâu có biết. Người lớn khó dữ lắm.

- Chẳng thà có má, có ba, bị rầy gì trao cũng chịu - thằng Lụm trở nên trầm ngâm, coi nó già quá trời!- Nhưng mày đừng có lo, tao ngồi đây thể nào cũng gặp má tao thôi. Thế nào má đi qua má cũng nhìn ra tao. Mai một bị rầy, bị đòn cho đã.

Tự nhiên tôi thấy thương thằng Lụm quá. Nó kể với tôi, nó đã chờ má nó từ hồi bảy tuổi tới giờ. Ban ngày nó đi bán bánh mì, ban đêm nó mời ra đây.

Nó nói chừng nào nó giàu nó thôi bán bánh mì vì biết đâu má nó vẫn thường qua đây ban ngày mà không thấy nó. NÓ chột hỏi:

- Mày sướng thấy mồ mới bị đánh tí đã bỏ đi. Bây giờ mày có dám đối với

tao không? Ở một mình buồn lắm, mày ngu thì thôi đi.

Thằng Lụm nói với giọng kẻ cả. Tôi giật mình, bây giờ có ông tiên nào hiện ra để đổi vị trí hai đứa, chắc tôi buồn lắm. Ủ, có lẽ, ở nhà, bị rầy bị đánh vẫn hơn đi bán bánh mì, ngu bờ ngu bụi như vậy. Ở nhà, giờ này, mẹ khuấy cho tôi một ly sữa uống trước khi đi ngủ (mèn ơi, cũng gần 14 tuổi rồi mà ...như con nít), mẹ hỏi tôi đánh răng chưa, tôi nói rồi, mẹ không tin biểu tôi nhe răng ra, thừa lúc hai mà tôi phòng phong, mẹ sẽ hơn tôi. Giờ này, nếu tôi đang mãi đọc truyện tranh, ba sẽ biểu tôi cất sách, đi ngủ, ba sẽ ém mừng, tắt đèn giùm tôi khi bước ra căn phòng dán đầy hình ảnh Đôremon và Siêu Nhân.

Thằng Lụm “còi” làm tôi hối hận và nhớ ba mẹ quá chừng. Tôi muốn trở về. Tôi ngồi im lặng suy nghĩ trong khi thằng Lụm đứng dậy để nhìn mỗi khi có một lượt xe dừng lại trước đèn đỏ. Tôi chột sợ quá, có khi nào ba mẹ giận bỏ tôi luôn như thằng Lụm không. Ba mẹ sẽ sanh nhiều thiệt nhiều em khác còn tôi thì biết kiếm đâu ra ba mẹ khác bây giờ. Tôi ngồi lo lắng đến mức, khi ba mẹ tôi ghé xe lại dưới đường tôi còn không hay. Thấy bóng mẹ đứng sịch trước mặt mình, tôi bật khóc:

- Con tính đâu ba mẹ bỏ con luôn rồi.

Mẹ không vỗ vập ôm lấy tôi mà điềm đạm cầm bàn tay tôi bóp mạnh, còn ba thì vỗ vỗ vào đầu tôi.

- Con hư quá. Con đừng làm vậy ba mẹ buồn.

Thằng Lụm đứng trân trân nhìn tôi vớ đôi mắt buồn tủi. Tôi quệt nước mắt bước lại gần nó, bất giác tôi gọi thằng Lụm bằng anh:

- Em về nghen, anh Lụm.

Thằng Lụm gật đầu, nó ngẩng lên nhìn ba mẹ tôi rồi quay lại:

- Ba ma mày hiền lắm pahỉ không?

- Ủ, sao anh biết?

Nó ra về ta đây:

- Nhìn tướng là biết – rồi nó mơ màng – ba má tao cũng hiền, tao tin vậy.

MẸ lại gần nắm tay tôi, mẹ nói “Về đi con, khuya rồi, mai còn đi học”, quay qua thằng Lụm, mẹ hỏi “còn cháu? Cháu không về nhà à?” THằng Lụm cảm động, lắc đầu, nó nói trống không:

- Mai mốt ra đây chơi, ghen mậy!

Tôi vừa ngoái vừa gật đầu. Ba tôi hỏi ai, tôi trả lời “ bạn con. Anh Lụm. Anh Lụm tội nghiệp lắm ba à...” không biết thằng Lụm “còi “ có biết tôi đang kể về nó kh ông mà nó nhìn theo xe tôi đến khuất thì thôi. Khi tôi ngoái lại, dưới đèn sang rực, tôi thấy trong mắt nó lấp lánh những giọt nước. Tôi ngồi giữa ba và mẹ, nghe ầm hẩn lên. Tôi lên tiếng:

- Bữa nào ba mẹ cho con lại thăm anh “Lụm Còi” ba mẹ ha!